

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 439/2012-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 11869/2012, sp. zn. Rvp 11843/2012 až sp. zn. Rvp 11948/2012, zastúpenej advokátom JUDr. B. F., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline a jeho uzneseniami vydanými pod sp. zn. 21 CoE 96/2012 z 30. mája 2012, sp. zn. 8 CoE 31/2012 z 31. mája 2012, sp. zn. 2 CoE 77/2012 z 20. júna 2012, sp. zn. 20 CoE 47/2012 z 13. júna 2012, sp. zn. 21 CoE 98/2012 z 30. mája 2012, sp. zn. 10 CoE 20/2012 z 24. apríla 2012 a sp. zn. 8 CoE 32/2012 z 27. apríla 2012 v spojení s postupom Okresného súdu Námestovo a jeho uzneseniami sp. zn. 4 Er 1356/2008 zo 14. decembra 2011, sp. zn. 6 Er 74/2008 zo 7. marca 2011, sp. zn. 6 Er 59/2008 z 23. augusta 2010, sp. zn. 2 Er 766/2008 z 29. septembra 2011, sp. zn. 4 Er 2058/2008 z 10. novembra 2011, sp. zn. 5 Er 2295/2008 z 24. novembra 2010 a sp. zn. 6 Er 100/2008 zo 7. marca 2011 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 11869/2012, sp. zn. Rvp 11943/2012 až sp. zn. Rvp 11948/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 11869/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli od 24. augusta 2012 do 30. augusta 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a zákazu diskriminácie zaručeného čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) a jeho uzneseniami vydanými pod sp. zn. 21 CoE 96/2012 z 30. mája 2012, sp. zn. 8 CoE 31/2012 z 31. mája 2012, sp. zn. 2 CoE 77/2012 z 20. júna 2012, sp. zn. 20 CoE 47/2012 z 13. júna 2012, sp. zn. 21 CoE 98/2012 z 30. mája 2012, sp. zn. 10 CoE 20/2012 z 24. apríla 2012 a sp. zn. 8 CoE 32/2012 z 27. apríla 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“) v spojení s postupom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) a jeho uzneseniami sp. zn. 4 Er 1356/2008 zo 14. decembra 2011, sp. zn. 6 Er 74/2008 zo 7. marca 2011, sp. zn. 6 Er 59/2008 z 23. augusta 2010, sp. zn. 2 Er 766/2008 z 29. septembra 2011, sp. zn. 4 Er 2058/2008 z 10. novembra 2011, sp. zn. 5 Er 2295/2008 z 24. novembra 2010 a sp. zn. 6 Er 100/2008 zo 7. marca 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia okresného súdu“).

2. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Po zročnosti pohľadávok a v nadväznosti na rozhodcovské doložky v úverových zmluvách boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom – spoločnosťou S., a. s., B., a ktorého rozsudky boli/mali byť relevantnými exekučnými titulmi v exekučných konaniach vedených pred okresným súdom pod sp. zn. 4 Er 1356/2008, sp. zn. 6 Er 74/2008, sp. zn. 6 Er 59/2008, sp. zn. 4 Er 2058/2008, sp. zn. 5 Er 2295/2008 a sp. zn. 6 Er 100/2008. V prípade exekučného konania vedeného pod sp. zn. 2 Er 766/2008 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 11945/2012) bola exekučným titulom notárska zápisnica o uznaní dlhu, ktorá bola spísaná za dlžníka (povinného) vopred v zmluve o úvere určeným splnomocneným zástupcom.

3. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 1356/2008 okresný súd svojím uznesením zo 14. decembra 2011 exekúciu zastavil v celom jej rozsahu a nepriznal náhradu trov exekúcie. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky svojím uznesením sp. zn. 21 CoE 96/2012 z 30. mája 2012 potvrdil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu a zároveň nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 74/2008 okresný súd svojím uznesením zo 7. marca 2011 exekúciu zastavil v celom jej rozsahu a rozhodol o náhrade trov exekúcie. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky svojím uznesením sp. zn. 8 CoE 31/2012 z 31. mája 2012 potvrdil prvostupňové rozhodnutie. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 59/2008 okresný súd svojím uznesením z 23. augusta 2010 rozhodol o zastavení exekúcie a o náhrade trov exekučného konania. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky svojím uznesením sp. zn. 2 CoE 77/2012 z 20. júna 2012 potvrdil prvostupňové rozhodnutie a nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 2058/2008 rozhodol okresný súd svojím uznesením z 10. novembra 2011 o zastavení exekúcie a o náhrade trov exekučného konania. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky svojím uznesením sp. zn. 21 CoE 98/2012 z 30. mája 2012 potvrdil prvostupňové rozhodnutie a nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V exekučnom

konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 100/2008 rozhodol okresný súd svojím uznesením zo 7. marca 2011 o zastavení exekúcie a náhrade trov exekučného konania, ktoré krajský súd v odvolacom konaní svojím uznesením sp. zn. 8 CoE 32/2012 z 27. apríla 2012 potvrdil v celom jeho rozsahu.

4. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 766/2008 rozhodol okresný súd svojím uznesením z 29. septembra 2011 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú, v nadväznosti na to o jej zastavení a o náhrade trov exekučného konania. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky svojím uznesením sp. zn. 20 CoE 47/2012 z 13. júna 2012 potvrdil prvostupňové rozhodnutie a nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V tomto prípade bola exekučným titulom notárska zápisnica, ktorú za povinného spísal v úverovej zmluve vopred určený splnomocnený zástupca. Predmetná vec je vedená na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 11945/2012. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 2295/2008 rozhodol okresný súd svojím uznesením z 24. novembra 2010 len o náhrade trov exekučného konania a krajský súd na odvolanie sťažovateľky svojím uznesením sp. zn. 10 CoE 20/2012 z 24. apríla 2012 potvrdil prvostupňové rozhodnutie a nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Predmetná vec je vedená na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 11947/2012.

5. Sťažovateľka koncentruje svoju argumentáciu v podaných ústavných sťažnostiach do viacerých rovín.

5.1 V prvej rovine sťažovateľka nesúhlasí s interpretáciou a aplikáciou noriem únievého práva v postupe a rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu a uvádza: *„Vzhľadom na požiadavky jednotnej aplikácie a jednotnej interpretácie únievého práva je potrebné text únievého predpisu skúmať vo všetkých jeho úradných jazykových verziách a vziať do úvahy skutočný úmysel zákonodarcu a cieľ samotného predpisu. Pokiaľ je výklad ustanovenia práva Únie v jednotlivých jazykových verziách odlišný, musí byť toto ustanovenie vykladané podľa všeobecného významu a cieľa právnej úpravy, ktorej je súčasťou. Tvrdíme, že súd sa nijako nevysporiadal s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nijako nezdôvodnil prečo považuje rozhodcovskú doložku za*

neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere.“ V nadväznosti na túto svoju argumentáciu sťažovateľka nastolila požiadavku začať konanie o prejudiciálnej otázke pred Súdny dvorom Európskej únie „... v danom prípade je nutné požiadať o výklad pojmu nekalá zmluvná podmienka v kontexte tohto sporu Súdny dvor Európskej únie“.

5.2. V druhej rovine atakuje samotnú právomoc okresného súdu ako súdu exekučného v exekučnom konaní preskúmať exekučný titul, ktorým bol rozsudok rozhodcovského súdu a v prípade veci vedenej pod sp. zn. Rvp 11945/2012 notárska zápisnica, a to hneď z viacerých hľadísk. Namietala, že okresný súd „... (i) rozhodol nad rámec zverenej právomoci, (ii) rozhodol bez návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, (iii) svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom, (iv) rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, pretože nevykonal náležité dokazovanie, (v) svoje rozhodnutie formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybných aplikácií a interpretácií“. Ďalej poukázala na to, že „... už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým... či rozhodnutie (iný titul) je z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch vykonateľné tak po stránke formálnej... ako aj materiálnej... V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom.“. Zvýraznila rovnocenné postavenie tak rozsudku rozhodcovského súdu s rozhodnutím všeobecného súdu: „... exekučný súd musí s takýmto rozsudkom... nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne uplatnil rozdielny procesný postup...“ Obdobne sťažovateľka argumentovala aj v súvislosti s notárskou zápisnicou, ktorá bola exekučným titulom vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 2 Er 766/2008: „Vzhľadom na to, že platná notárska zápisnica... má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, účinky notárskej zápisnice majú ten dôsledok, že exekučný súd musí s takýmto titulom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu.“ Výslovne zdôraznila tú skutočnosť, že „Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie... rušiť či meniť obsah notárskej listiny... ktorá je exekučným titulom.“. Poukázala aj na dôsledky tohto postupu

okresného súdu: „*Exekučný súd konal pri revízii rozsudku rozhodcovského súdu mimo rámec zverenej právomoci, čo ho vmanévrovalo do situácie, v ktorej rozhodujúc o právnom postavení účastníkov rozhodcovského konania úplne ignoroval všetky procesné zásady súdneho rozhodovania v právnom štáte spojené s exekučnou vecou.*“

5.3 V tretej rovine napáda nesprávnosť právnych záverov okresného súdu a v potvrdzujúcich záveroch aj krajského súdu pri aplikácii noriem spotrebiteľskej legislatívy v kontexte judikatúry európskych orgánov súdnej moci: „*Sťažovateľ nesúhlasí ani s právnym posúdením zmluvy o úvere ako zmluvy o spotrebnom úvere, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Sťažovateľ rovnako poukazuje na nesprávne posúdenie neprimeranosti úrokov z omeškania.*“

6. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, zruší napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

9. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

10. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 11869/2012, sp. zn. Rvp 11943/2012 až sp. zn. Rvp 11948/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, okresného súdu a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B

K namietanému porušeniu označených základných práv napadnutými rozhodnutiami okresného súdu

11. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

12. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

13. Pokiaľ ide o uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 Er 1356/2008 zo 14. decembra 2011, sp. zn. 6 Er 74/2008 zo 7. marca 2011, sp. zn. 6 Er 59/2008 z 23. augusta 2010, sp. zn. 2 Er 766/2008 z 29. septembra 2011, sp. zn. 4 Er 2058/2008 z 10. novembra 2011, sp. zn. 5 Er 2295/2008 z 24. novembra 2010 a sp. zn. 6 Er 100/2008 zo 7. marca 2011, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto bolo možné

podat' odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľka aj využila), a preto ňou podané sťažnosti v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.C

K namietanému porušeniu označených práv uzneseniami krajského súdu sp. zn. 21 CoE 96/2012 z 30. mája 2012 a sp. zn. 10 CoE 20/2012 z 24. apríla 2012

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

15. Sťažnosť sťažovateľky smeruje aj proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 21 CoE 96/2012 z 30. mája 2012 (vec vedená ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 11869/2012). Krajský súd vo svojom uznesení sp. zn. 21 CoE 96/2012 z 30. mája 2012 potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 Er 1356/2008 zo 14. decembra 2011, ktorým ten rozhodol o zastavení exekučného konania a v nadväznosti naň o nepriznaní náhrady trov exekučného konania potom, ako samostatným uznesením sp. zn. 4 Er 1356/2008 z 9. marca 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Toto rozhodnutie potvrdil v odvolacom konaní krajský súd svojím uznesením sp. zn. 9 CoE 143/2011 zo 6. septembra 2011. V ústavnej sťažnosťou napadnutom uznesení krajského súdu sp. zn. 21 CoE 96/2012 tento k námietkam sťažovateľky dôvodil: „*Exekučný súd exekúciu... zastavil... až potom, keď bolo preukázané z exekučného spisu, že uznesenie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú č. k. 4 Er 1356/2008 zo dňa 9. 3. 2011 nadobudlo právoplatnosť dňa 7. 10. 2011. K námietke oprávneného, že nesúhlasí s uznesením súdu zo dňa 9. 3. 2011, ktorým súd vyhlásil exekúciu*

za neprípustnú a z tohto dôvodu navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, odvolací súd poznamenáva, že odvolaním je možné napadnúť iba neprávoplatné rozhodnutie.“ Z uvedeného je zrejmé, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 21 CoE 96/2012 z 30. mája 2012 má iba procesnú povahu, teda bolo vydané v nadväznosti na prvostupňové uznesenie sp. zn. 4 Er 1356/2008 zo 14. decembra 2011 z dôvodu procesného ukončenia exekučného konania/exekúcie, ktorá bola vyhlásená za neprípustnú, pričom podmienky, na podklade ktorých sa tak stalo, boli posudzované v inom/predošlom rozhodnutí krajského súdu pod sp. zn. 9 CoE 143/2011 zo 6. septembra 2011 v nadväznosti na uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 Er 1356/2008.

16. Sťažnosť sťažovateľky smeruje aj proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 10 CoE 20/2012 z 24. apríla 2012 (vec vedená ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 11947/2012). Krajský súd v tomto rozhodnutí potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 5 Er 2295/2008, ktorým súd rozhodol o náhrade trov exekučného konania vo vzťahu ku zvolenému súdnemu exekútorovi. Citujúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu „*Súd prvého stupňa... uložil oprávnenému povinnosť uhradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie... Vychádzal z toho, že uznesením zo dňa 30.6.2010 zastavil (v celom rozsahu) exekúciu v súdnej veci.*“.

17. Porovnaním argumentácie sťažovateľky v podaných sťažnostiach, ktorá smerovala k právnemu posúdeniu merita veci, teda prípustnosti exekučného titulu v nadväznosti na normy spotrebiteľskej legislatívy a judikatúry (pozri bod 5), s poukazom na jej výslovnú citáciu „*Exekučný súd... v určitom časovom okamihu v priebehu výkonu exekúcie rozhodol ex offo tak, že exekúciu a) vyhlásil za neprípustnú, b) a zastavil ju (vec vedená pod sp. zn. Rvp 11869/2012, pozn.)... Exekučný súd... v určitom časovom okamihu v priebehu výkonu exekúcie rozhodol ex offo tak, že exekúciu zastavil (vec vedená pod sp. zn. Rvp 11947/2012, pozn.)*“, a z obsahu sťažovateľkou napadnutých rozhodnutí krajského súdu (pozri bod 15 a 16) ústavný súd zistil rozpor, teda to, že argumentácia sťažovateľky bola postavená mimo obsah napadnutých rozhodnutí krajského súdu, obdobne ako to konštatoval už krajský súd v uznesení sp. zn. 21 CoE 96/2012 z 30. mája 2012 v uvedenej citácii. Vzhľadom na túto skutočnosť nemohol ústavný súd aj v dôsledku svojej

viazanosti petitom podľa 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde pristúpiť k posúdeniu sťažnostných námietok sťažovateľky prednesených v týchto sťažnostiach, keďže jej argumentácia smerovala/bola postavená mimo rámca obsahu napadnutých rozhodnutí krajského súdu.

18. V dôsledku uvedeného ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 11869/2012 a sp. zn. Rvp 11947/2012 odmietol pri ich predbežnom prerokovaní z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

II.D

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami krajského súdu

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

20. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010). Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

21. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený

skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

22. Ústavný súd v danom prípade považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a teda či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, resp. vyhlásená za neprípustnú a zastavená, a to po vydaní poverenia súdnemu exekútorovi, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok rozhodcovského súdu alebo notárska zápisnica (v prípade vedenom pod sp. zn. Rvp 11945/2012).

23. Podľa § 57 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu súd zastaví, ak... Podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

24. Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo za c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Podľa § 45 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c). Podľa § 45 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní proti rozhodnutiu súdu podľa odsekov 1 a 2 je prípustný opravný prostriedok.

25. Podľa § 374 ods. 4 OSP proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakaťel', môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhoví, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca. Podľa § 204 ods. 2 druhej vety OSP ak rozhodnutie... obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia.

26. Z napadnutých rozhodnutí krajského súdu sp. zn. 8 CoE 31/2012 z 31. mája 2012, sp. zn. 2 CoE 77/2012 z 20. júna 2012, sp. zn. 21 CoE 98/2012 z 30. mája 2012 a sp. zn. 8 CoE 32/2012 z 27. apríla 2012 vyplýva jeho stotožnenie sa so závermi na nich nadväzujúcich rozhodnutí okresného súdu, ktorý svoje rozhodnutie o zastavení exekučného konania založil na § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 2 v nadväznosti na § 45 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní, a to z toho dôvodu, že rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý bol vo veciach vedených pod sp. zn. Rvp 11943/2012 (exekučné konanie vedené pod sp. zn. 8 CoE 31/2012), sp. zn. Rvp 11944/2012 (exekučné konanie vedené pod sp. zn. 2 CoE 77/2012), sp. zn. Rvp 11946/2012 (exekučné konanie vedené pod sp. zn. 21 CoE 98/2012) a Rvp 11948/2012 (exekučné konanie vedené pod sp. zn. 8 CoE 32/2012) exekučným titulom, nebol uznaný za spôsobilý exekučný titul, a to

z dôvodu neprijateľnosti rozhodcovskej doložky zakladajúcej právomoc rozhodcovského súdu na konanie ako absolútne neplatnej zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve, ktorej účinky spôsobujú značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán v neprospech dlžníka ako spotrebiteľa. Právomoc rozhodcovského súdu bola teda založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní.

27. Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 20 CoE 47/2012 z 13. júna 2012 vyplýva jeho stotožnenie sa s rozhodnutím prvostupňového súdu, ktorý svoje rozhodnutie o vyhlásení prebiehajúcej exekúcie za neprípustnú a jej následnom zastavení založil poukazom na § 57 ods. 1 písm. g) Exekučnom poriadku, a to z toho dôvodu, že notárska zápisnica, ktorá boli v danej veci exekučným titulom, bola spísaná na základe zmluvy o úvere obsahujúcej nepriateľné podmienky, a preto nebola spôsobilým exekučným titulom. Krajský súd s poukazom na odôvodnenie uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 Er 766/2008 z 29. septembra 2011 vo svojom napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenia Exekučného poriadku týkajúce sa formálnej a materiálnej platnosti notárskej zápisnice zdôrazniac skutočnosť, že za jednu z najdôležitejších náležitostí exekučnej notárskej zápisnice treba považovať súhlas povinného s jej vykonateľnosťou, pretože až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu spôsobilú byť exekučným titulom na nútený výkon povinnosti uvedenej v jej obsahu. Kontradiktórne k uvedenému pôsobí formulárove nakoncipovaná zmluva o úvere obsahujúca aj súhlas dlžníka s exekúciou, súhlas na zastupovanie vopred určeným zástupcom, bez možnosti slobodnej voľby iného zástupcu, všeobecne formulované/resp. úmyselne nekonkretizované vymedzenie práv a povinnosti medzi zástupcom a zastúpeným vrátane oprávnenia zástupcu na signovanie notárskej zápisnice, ktorá je/bude exekučným titulom, znamenalo, že dlžník nemal možnosť túto skutočnosť zmeniť ani ovplyvniť a už podpisom zmluvy sa vopred vzdal svojich mnohých svojich práv vrátane práva namietať akúkoľvek skutočnosť týkajúcu sa predmetnej zmluvy a svojho záväzku.

28. Ústavný súd taktiež preskúmal aj výklad krajského súdu a jeho úvahy vo vzťahu k posúdeniu právneho vzťahu medzi sťažovateľkou a dlžníkmi ako spotrebiteľského právneho vzťahu a následne vychádzajúc z príslušných ustanovení § 52 a § 53 zákona

č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej len „Občiansky zákonník“) v nadväznosti na ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách aplikoval na jeho posúdenie ustanovenia spotrebiteľského práva. Ako rozporné s týmito právami následne vyhodnotil aj tie ustanovenia zmluvy zakladajúce právomoc rozhodcovského súdu na konanie z viacerých dôvodov, ako napr. absencia individuálne dojednanej takejto podmienky, reálna nemožnosť dlžníkov ako spotrebiteľov ovplyvniť jej obsah koncipovaný formulárovou zmluvou, pričom súd prihliadol aj na formu zápisu podmienok rozhodcovského konania na formulárovej/vopred nakoncipovanej zmluve ťažko čitateľným písmom a vopred stanovenie konkrétneho súdu na konanie. Pokiaľ je teda právomoc rozhodcovského súdu založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nepochybné, že aj samotný rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorý by bol vynutiteľný v exekučnom konaní.

29. Ústavný súd taktiež podrobil svojej prieskumnej právomoci aj záver krajského súdu o oprávnení prvostupňového súdu preskúmavať súlad exekučného titulu so zákonom v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, a nielen pred vydaním poverenia (vzťahujúceho sa na uznesenie krajského súdu sp. zn. 20 CoE 47/2012 z 13. júna 2012, pozn.), plne korešponduje so zámerom zákonodarcu vyjadreným aj v iných ustanoveniach Exekučného poriadku, a nielen v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Z ustanovenia § 57 ods. 1 Exekučného poriadku napr. vyplýva viacero dôvodov, kvôli ktorým exekučný súd už začaté exekučné konanie zastaví, pričom viaceré z týchto dôvodov závisia práve od preskúmania exekučného titulu. Už začaté exekučné konanie tak exekučný súd obligatórne zastaví, napr. v prípade, ak zistí, že exekučné konanie sa začalo bez toho, aby sa exekučný titul stal vykonateľným [§ 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku], alebo v prípade, ak v už začatom exekučnom konaní zistí, že rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným [§ 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku], alebo ak v prebiehajúcim exekučnom konaní zistí, že právo priznané exekučným titulom dodatočne zaniklo [§ 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku], alebo ak už začatú exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý

exekúciu nemožno vykonať [§ 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku], pričom tento zákonodarcom explicitne nepomenovaný „iný dôvod“ sa môže týkať aj zistení týkajúcich sa exekučného titulu.

30. Zo všetkých už uvedených argumentov teda jednoznačne vyplýva, že krajský súd vo svojich všetkých napadnutých rozhodnutiach dôsledne vyložil svoje úvahy týkajúce sa posúdenia v týchto veciach rozhodujúcej okolnosti, tak rozhodcovskej doložky, ako aj notárskej zápisnice, a to ako neprijateľných zmluvných podmienok, v dôsledku uplatnenia ktorých v rámci exekučného konania sa dlžníkom ako spotrebiteľom zásadným spôsobom zhoršilo ich zmluvné postavenie, čím vznikol nepomer v právach a povinnostiach medzi odporcom (oprávneným), teda sťažovateľkou a dlžníkom (povinným) v neprospech dlžníka, pričom tento zjavný nepomer/rozpor krajský súd vo svojich napadnutých rozhodnutiach vyhodnotil v kontexte noriem spotrebiteľskej legislatívy mnohopočetne aplikovanej v judikatúre tak všeobecných súdov, ako aj judikatúry Súdneho dvora Európskej únie.

31. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že *„súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“*

32. S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a na odôvodnenie napadnutých rozhodnutí krajského súdu (aj v ich spojení s odôvodnením rozhodnutí okresného súdu) a tiež s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.E

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými rozhodnutiami krajského súdu

33. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

34. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého postupu a rozhodnutí krajského súdu a okresného súdu (v nadväznosti na potvrdené závery rozhodnutí okresného súdu krajským súdom v odvolacom konaní, pozn.) dospel k záveru, že z ich odôvodnení nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže všeobecné súdy v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretovali a aplikovali príslušné právne normy (v danom prípade ustanovenia Exekučného poriadku).

35. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným postupom a rozhodnutiami krajského súdu (tak aj rozhodnutiami okresného súdu vzhľadom na ich potvrdenie krajským súdom v odvolacom konaní, pozn.) a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, v dôsledku čoho pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.F

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru napadnutými rozhodnutiami krajského súdu

36. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo k etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať. Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

37. Ustanovenie čl. 12 ods. 2 ústavy má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Tieto ustanovenia ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak neboli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, nie je potrebné deklarovať ani porušenie týchto ustanovení ústavy (IV. ÚS 119/07).

38. Ústavný súd aj vo vzťahu k čl. 14 dohovoru poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že uvedený článok iba dopĺňa ostatné hmotnoprávne ustanovenia dohovoru a jeho protokolov. Tento článok však nemá vlastnú nezávislú existenciu, ale je účinný len vo vzťahu k právam a slobodám, ktoré sú zaručené ustanoveniami dohovoru (IV. ÚS 47/05).

39. Porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a porušenie zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 dohovoru odôvodňovala sťažovateľka tým, že mala v konaní pred všeobecným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ňou zaobchádzané odlišne, súdy konali bez jej vedomia a pod. Z uvedeného vyplýva, že porušenie označených článkov ústavy

a dohovoru sťažovateľka spája s porušením svojho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorého porušenie však ústavný súd v postupe a rozhodnutí krajského súdu nezistil, a preto nemohol konštatovať ani porušenie zákazu diskriminácie zaručeného čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, a to z dôvodu absencie akejkoľvek spojitosti (príčinnej súvislosti) medzi namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru a namietaným postupom a rozhodnutím krajského súdu. Z tohto dôvodu je sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej ostatnej časti zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

40. Ústavný súd k dôvodom odmietnutia sťažností už iba dodáva, že napriek tomu, že sťažovateľka disponuje kvalifikovaným právnym zastúpením (advokátom), nedodrжала ani zákonom ustanovené podmienky (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a okrem samotnej sťažnosti nepredložila žiadne písomné dôkazy, na ktoré sa odvoláva na prvej strane sťažnosti (pozri stranu 1 „*dokumenty podľa textu*“). V neposlednom rade ústavný súd nemohol prehliadnuť predovšetkým „hmotnoprávne“ aspekty tvoriace nosné dôvody podaných súdnych žalôb v konaní pred všeobecnými (exekučnými) súdmi v kontexte s už právoplatnými rozhodnutiami súdov (všeobecných i ústavného), ktoré sa týkali množstva podobných prípadov súvisiacich s účastníkmi P., s. r. o., ako aj súdneho exekútora JUDr. K. Tieto sú pre všetkých zainteresovaných už notoriou, preto nie je potrebná ich konkretizácia.

III.

41. Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012

